

Yap Boz

— yasemin-eksi · 15 Eylül 2009

Yap/

Sesinin tazeliğinde,
Bütün harflerimi sevdana sırtladığım günlerdi,
Yüreğimin cümlelerini,
Gün mavisi göz çukurlarının tam kenarına asmıştım,
Düşme korkusu olmadan...
Ve henüz imlası bozulmamıştı düşlerimin.

Hatırlarsın belki,
Umutlarımı emanetçi dükkânına
Rehin bıraktığım dönemlerden çok önceydi.
Sana saklıydı, sende saklıydı,
Güzel olan ne varsa,
Özüde, gölgeside...

Geceden acıya nasıl beşik yapıldığını bilmezdim...
Bilmezdim...
Parıltılarına seni çizdiğim yıldızların
Ölümü çoktan soluduğunu.
Gün,
Tenime değen sesinin gibi buğulanırdı penceremde.
Gölgen gölgeme tam gelirdi o vakitler.
Ve ben senli masallar dinlerdim çocuk gözlerinden.

Boz/

Sonra birden,
Zamanın zembereği boşandı,
Bütün saatler ölüm çığığında ayrılığa çaldı.
Ruh aynamın en zayıf yerinden çatladı hayat,
Sokakları, köşe başları sana gebe bir şehirde,
Aşinasız yüzler listesine geçti adım,
Dilimin en aciz harfinden,
Susunluğunla yaralandım.

Ve ben öğrendim artık,
Her gülüşün,
Rehine verilmiş bir umut olduğunu,
Her şeyi, herkesi eşit kılan gecenin,
Eksik parçalarımı nasıl kapattığını,
Öğrendim artık,
Hasret sıtmasına tutulan her yüreğin,
Gece kuşu gözlerle gün ışığından kaçındığını...

Şimdilerde aldırıyorum eksikliğime,
Ne zaman sen koksa toprak,
Bir es veriyorum hayata,
Acılarımın sesini düğümlüyorum ellerimle,
Düşünüyorum,
Yek sen doluyken ruhum,
Yere düşüp parçalansa da,
Ne kaybetti mahiyetinde şeklinden başka,
Artık yüzünün binlercesi,
Parçalarımı gömdüğüm sokaklardan
Beni çağırmakta...

/ kim yekpare kalabilmişse bu hayatta, aşkın uğramadığı iklimlerden geçmiştir.../